

Hồi Thứ Ba Mươi Chín

LONG TRANH HỒ ĐẤU

Thượng Quan Phụng nghe thấy Nguyên Đào nói khởi cần đấu đến trận thứ ba liền hỏi:

– Tại sao lại khởi cần phải đấu trận thứ ba như thế?

Nguyên Đào đáp:

– Người đấu với người khác thì có thể đấu ba trận mới phân thắng bại, nhưng đấu với mõ thì chả phải cần nhiều như thế.

Thượng Quan Phụng càng nghe càng hồ đồ, gượng cười hỏi tiếp:

– Ta không hiểu người nói như thế là có nghĩa lý gì?

Nguyên Đào cười khẩy, đáp:

– Sao người ngu xuẩn thế, ý nghĩa lời ta nói rất rõ ràng, nhà người đấu với ta hai trận đều thua cả hai, thì hà tất phải đấu trận thứ ba làm chi?

Thượng Quan Phụng nghe nói tức giận đến tóc bạc dựng đứng, giơ cây Hàn Thiết Vương Mẫu trượng lên, mồm thì quát lớn:

– Tiểu nhi nông công thực, có mau giở khí giới ra để chịu chết không? Nguyên Đào quay về bốn trận, nhìn Mộ Quang cười như điên như khùng, nói rằng:

– Nghiêm đại ca làm ơn đưa cây Giáng Ma Bảo côn cho tiểu đệ.

Mộ Quang gật đầu vội đưa một cây côn đen xì cho Nguyên Đào. Cầm cây Giáng Ma Bảo Côn Nguyên Đào nhìn Quan Phụng cười hỏi:

– Thượng Quan lão bà bà, Giáng Ma Bảo Côn đã ở trong tay của ta rồi, sao người chưa tấn công đi?

Thượng Quan Phụng tức giận đến run lấy bẫy, thì ra khí giới ở trong tay Diệp Nguyên Đào mà chàng gọi là Giáng Ma Bảo Côn chỉ là một cành cây mới bẻ dài bốn thước, to bằng ngón tay cái thôi.

Chỉ tay vào Nguyên Đào, Thượng Quan Phụng với giọng run run hỏi:

– Diệp Nguyên Đào, người biết ta... cây Vương Mẫu trượng này của ta... làm bằng vật gì không?

Nguyên Đào vẫn đứng đưng buột miệng đáp:

– Sắt lạnh dưới đáy biển.

Thượng Quan Phụng lại hỏi tiếp:

– Thế còn Giáng Ma Bảo Côn của người?

Nguyên Đào lại trả lời một cách nhanh nhẩu và gọn gàng rằng:

– Cành cây.

Không sao nói được nữa, Thượng Quan Phụng tức đến tóc bạc dựng lên bay phát phối và cười khẩy luôn mồm.

Thấy y thị tức, Nguyên Đào lại thâu vẻ kiêu ngạo đi và mỉm cười nói tiếp:

– Thượng Quan lão bà bà đừng có tức giận như thế nữa, nhờ tức quá có mệnh hệ nào thì đừng có nói đấu hai trận, ngay một trận cũng chưa chắc đã đấu nổi.

Tức giận quá chỉ có nghiêng răng kêu côm cốp thôi chứ Thượng Quan Phụng không sao nói được nữa lời. Nguyên Đào thấy thế vừa cười vừa nói tiếp:

– Người tức giận như thế có phải hiềm mỗ không nên dùng Giáng Ma Bảo Côn bằng cành cây thường đấu với Vương Mẫu trượng được làm bằng sắt lạnh dưới đáy biển của người phải vậy không?

Thượng Quan Phụng hét lớn:

– Người cho thế là nên và không phải là ngông cuồng hay sao?

Nguyên Đào gật đầu đáp:

– Tất nhiên là nên lắm, tất nhiên không phải là ngông cuồng, vì võ học luyện tới mức tương đương, thì có thể hóa mục nát thành thần kỳ, một cành cây tầm thường ở trong tay mỗ không khác gì một cây Giáng Ma Bảo Côn làm bằng sắt lạnh dưới đáy biển, trái lại Vương Mẫu trượng làm bằng sắt lạnh ở trong tay người cũng không khác gì một cành cây tầm thường thôi.

Mấy lời nói đó của Nguyên Đào làm cho Thượng Quan Phụng tức đến vỡ bụng đi được, nên y thị nghe xong không sao chịu nhin được nữa và cũng không nghĩ tới thân phận của mình, múa tít cây Vương Mẫu trượng giở thế Ngũ Nhạc Đương Đầu ra nhắm đầu Nguyên Đào bổ mạnh xuống.

Nguyên Đào thấy thế cả cười nói tiếp:

– Đáng lẽ người phải nên sớm ra tay mới phải, chúng ta thực sự giảo nghiệm tài ba của nhau, bằng không lại cứ tưởng mỗ nói khoác.

Chàng vừa nói vừa giơ ngang cành cây tầm thường mà chàng đã gọi nó là Giáng Ma Bảo Côn, mà chống đỡ Vương Mẫu bảo trượng của đối phương, đang như vũ như bão đánh xuống.

Chỉ trừ Công Tôn Vi Ngã, Nghiêm Mộ Quang và Lệnh Hồ Sở Sở, Tiểu Thanh, Tiểu Hồng, Công Dương Mậu biết rõ công lực của Nguyên Đào ra, còn thì không riêng bọn quần tà, ngay cả kỳ hiệp anh hùng không ai dám tin Nguyên Đào có thể chống đỡ thế trượng nặng nghìn cân của Thượng Quan Phụng, vì ai cũng nghĩ dù Nguyên Đào có trời phò cho sức mạnh hơn người có thể chống đỡ nổi thế công nặng hàng nghìn cân của Thượng Quan Phụng đi chăng nữa, nhưng cái cành

cây tâm thường kia thì khi nào chịu đựng nổi Thiết Tâm Vương Mẫu trượng nặng như thế và làm bằng sắt lạnh dưới đáy biển, mà không gãy cơ chứ?

Mọi người đang suy nghĩ thì khí giới của Thượng Quan Phụng và Nguyên Đào đã đập vào nhau rồi, chỉ nghe thấy tiếng kêu “cộp” một tiếng, cành cây ở trong tay của Nguyên Đào, thực không hổ thẹn là Giáng Ma Bảo Côn, không hề suy yếu chút nào, trái lại Vương Mẫu trượng trong tay của Thượng Quan Phụng đã bị hất bắn lên trên cao mấy thước.

Những người không tin Nguyên Đào có tài ba như thế, lúc này thấy vậy, kể cả quần tà ai nấy đều khen hay.

Thượng Quan Phụng thấy thế kinh ngạc vô cùng, thưng trong lòng vẫn chưa phục, lại sử dụng lại một thế Ngũ Nhạc Đương Đầu như trước mà tấn công tiếp, Nguyên Đào tùm tùm cười, vẫn giơ cành cây ra chống đỡ như trước, vẫn có tiếng kêu cộp mà cành cây vẫn không việc gì, chàng vẫn đứng yên một chỗ như quả núi vậy. Vương Mẫu trượng của Thượng Quan Phụng vẫn bị bắn lên trên cao mấy thước như vừa rồi.

Thượng Quan Phụng tức giận đến tóc bạc đều dựng đứng ngược, vẫn không chịu phục lại giở luôn hai thế Ngũ Nhạc Đương Đầu tấn công như trước.

Nguyên Đào vẫn giơ cành cây tâm thường lên chống đỡ và mồm thì quát bảo:

– Thượng Quan lão bà bà, chúng ta đấu sang trận thứ hai nhé. Nếu người không còn biết tiến thoái, thì thế nào Vương Mẫu trượng cũng bị mỗ hất bắn rời khỏi tay cho mà coi.

Thượng Quan Phụng đang tức giận, mặt lâm lì, nhưng vẫn thâu trượng lại nghiêng răng mím môi đáp:

– Diệp Nguyên Đào, ta không cần đấu trận thứ hai gì với người, nếu người có thể hất được trượng của lão bà bà này ra khỏi tay, thì Thượng Quan Phụng này suốt đời quy ẩn, tuyệt không bao giờ nhắc nhở đến hai chữ võ nghệ nữa

Nói xong hai tay cầm cây trượng và đã vận mười hai thành công lực, vẫn sử dụng thế Ngũ Nhạc Đương Đầu như trước mà bổ mạnh xuống.

Nguyên Đào thấy đối phương cứng đầu cứng cổ như vậy, lần này chàng không còn nể nang gì nữa, cũng giở toàn lực ra giơ cành cây tâm thường kia lên chống đỡ, lần này tuy Nguyên Đào vẫn đứng nguyên ở chỗ cũ, chân không hề xô dịch nửa bước, nhưng đã lún xuống dưới đất ba tấc, còn Thượng Quan Phụng cây Vương Mẫu trượng quả rời khỏi tay bay lên cao hơn hai trượng, hổ khẩu tay bị nứt nẻ vãi máu tươi ra.

Quần hùng của hai bên chính tà thấy thế đều kinh hãi vô cùng, và không ai dám lên tiếng cả.

Thượng Quan Phụng nhìn hai bàn tay dính đầy máu, thở dài một tiếng rất nảo

nùng, chẳng nói chẳng rằng, chạy thẳng về hướng Đông ngay.

Tố Mai có ý khiến anh chị em kết minh với mình biết điều mà rút lui, từ nay không ra ngoài mà tác ác tác quái được sống trọn đời. Tất nhiên nàng không cản trở cứ để cho Thượng Quan Phụng đi.

Quần tà cũng biết Thượng Quan Phụng quá hổ thẹn không dám ở lại nữa nên cũng không ai ngăn cản y thị.

Thượng Quan Phụng đi rồi, cây Vương Mẫu trượng mới ở trên cao rớt xuống.

Uông Chấn Vũ mới giơ tay ra bắt lấy cây Vương Mẫu trượng, nhìn vào cây Vương Mẫu trượng một cái y cũng phải cau mày lại.

Thì ra cây gậy Vương Mẫu làm bằng sắt lạnh dưới đáy biển, nói chính giữa đã bị cong lại.

Tiêu Khứ Trần, Tề Mông thấy thế cũng kinh hãi thâm và không hiểu lai lịch của Nguyên Đào tuổi trẻ như thế này mà đã luyện thành tuyệt nghệ tinh thâm như thế.

Nguyên Đào thấy Thượng Quan Phụng hổ thẹn bỏ đi như thế, chàng cũng vút luôn cành cây mà chàng bảo là Giáng Ma Bảo Côn xuống đất.

Cành cây tầm thường ở trong tay của chàng thì có oai lực chống đỡ luôn năm thế nặng hàng nghìn cân của Thượng Quan Phụng, nhưng bây giờ vút xuống đất thì nó đã mất ngay hình côn, mà biến thành cành cây mục nát.

Quần hùng có mặt tại đó đều là người sành điệu, chỉ thoáng trông đã biết Nguyên Đào đã luyện thành hóa bồng thành gang rồi. Thảo nào người có tên tuổi như Thượng Quan Phụng mà cũng bị chàng đánh bại.

Nguyên Đào từ từ bước về chỗ cũ, Tiểu Thanh thủng thủng bước ra. Tố Mai thấy Tiểu Thanh ra khiêu trận, khẽ hỏi quần tà rằng:

– Con nhãi này đã được Lệnh Hồ Sở Sở thân truyền võ nghệ nhưng công lực nó còn non nớt, vị nào tự thấy có thể thắng được nó thì xin ra tay để thắng lại trận này, san bằng cục diện.

Tố Mai vừa nói xong đưa mắt nhìn Liên Anh. hình như nàng ngấm ngấm ra hiệu bảo người thứ sáu của Thế Ngoại Bát Hung ra trận vậy.

Liên Anh thấy thế tức nhiên là hiểu ý, vì trước kia ở Tung Sơn, y thị đã đấu với Tiểu Thanh một trận khá lâu, tuy chưa đắc thắng nhưng y thị nhận thấy từ đó tới nay mình tiến bộ rất nhiều, nên giả bộ không hay biết Tố Mai đã đưa mắt ra hiệu cho mình.

Trang Tây Nhạc Tam Quái thì chỉ có Yến Diễm vì đã bị Tiểu Hồng đánh cho một chưởng ở trong Hoa Sơn Tam Thánh, y cho Thanh Hồng nhị nữ đều là nữ tỳ của Sở Sở, tức nhiên là công lực ngang nhau, mình đã thắng được Tiểu Hồng thì tất nhiên muốn thắng Tiểu Thanh không khó gì hết.

Y có ý nghĩ như vậy, nên vừa nghe thấy Tố Mai nói như vậy liền cười giọng quái dị, vênh vác bước ra ngoài vòng đấu luôn.

Tiểu Thanh thấy đối phương có bộ mặt xấu xí, có thân hình vừa lùn vừa béo, đã nghĩ ra liền cười nói:

– Người có phải là Ái Diêm La Yến Diễm, người trong nhóm Tây Nhạc Tam Quái đấy không?

Yến Diễm gật đầu đáp:

– Phải, ta là Ái Diêm La, nhưng không biết người có ngoan ngoãn đi theo ta xuống địa ngục không?

Tiểu Thanh lắc đầu vừa cười vừa đáp:

– Xuống địa ngục là chỗ qui túc của những người đầy tội ác như các người thôi. Còn chúng ta dù không thể chính đạo thành tiên được, nhưng cũng sẽ được lên thiên đường nơi cực lạc.

Yến Diễm biết Lệnh Hồ Sở Sở với hai nữ tỳ Thanh Hồng đều là người khéo ăn khéo nói, nên y không dám đấu khẩu với nàng, mà chỉ cười khẩy nói tiếp:

– Nhiếp cô nương khỏi nói nhiều, cô nương định đấu với lão phu như thế nào?

Tiểu Thanh đưa mắt nhìn đối phương một hồi, cười khẩy hỏi:

– Có phải võ công sở trường nhất của người là Âm Phong chưởng đấy không?

Yến Diễm cười khẩy đáp:

– Yến mỗ đều sở trường bách nghệ, nhưng khi ở trên Tam Thánh Cung lão phu đã để cho Tiểu Hồng, người đồng bạn của cô nương ném mùi Âm Phong chưởng rồi.

Tiểu Thanh tủm tủm cười nói tiếp:

– Tiểu Thanh với Tiểu Hồng là hai chị em có phúc cùng hưởng, có họa cùng chịu, Tiểu Hồng được ném mùi Âm Phong chưởng của người thì Tiểu Thanh này cũng phải được ném mùi một phen mới phải.

Yến Diễm cười như điên như khùng nói tiếp:

– Muốn thưởng thức Âm Phong chưởng không phải là chuyện dễ đâu, nhưng cô nương cứ ra tay là...

Tiểu Thanh không đợi chờ đối phương nói xong đã cười và đỡ lời hỏi lại:

– Tại sao người lại không ra tay tấn công trước mà lại bảo ta tấn công trước?

Yến Diễm tròn xoe đôi mắt đáp:

– Ta là Tôn chủ của một phái, khi nào lại ra tay tấn công một tiểu bối như người trước thế?

– Họ Yến kia người đừng có tự phụ như thế nữa với Hoa Sơn Tam Quái, các

người gây nhiều tội ác như vậy đâu còn xứng đáng là Tôn chủ của một môn phái nữa? Huống hồ hai bên không có liên quan gì với nhau, Tiểu Thanh này tuy ít tuổi thật nhưng không bao giờ nhận là tiểu bối với người, nếu người không dám ra tay tấn công trước thì để người khác thay người ra trận.

Yến Diễm tức giận khôn tả, cười khẩy mấy tiếng nói tiếp:

– Nhiếp Tiểu Thanh người đã muốn chết thì đừng có trách Yến Diễm lớn mà bắt nạt nhỏ ra tay ác độc nhé.

Vừa nói xong y đã giơ hữu chưởng lên sử dụng thế Ác Quỷ Thôi Môn (Ác quỷ đẩy cửa) nhằm ngực Tiểu Thanh tấn công luôn. Y vừa ra tay thì gió lạnh đã dòn ra theo, khiến Tiểu Thanh cảm thấy người như đang bị sa vào trong hố băng giá lạnh khiến nàng cũng phải cảm thấy sồn lòng rợn tóc gáy.

Trước kia thì quả thực không sao chịu đựng nổi Âm Phong chưởng lực rất ác độc của Yến Diễm, nhưng bây giờ nàng đã được khá nhiều chân truyền của Vi Ngã, cả công lực lẫn nội lực đều tiến bộ rất nhanh, nên khi nào nàng còn sợ hãi giá lạnh ấy.

Yến Diễm giở thế Ác Quỷ Thôi Môn tấn công, chưởng lực chỉ còn cách Tiểu Thanh năm thước, âm phong giá lạnh ác độc đã bao trùm người nàng rồi.

Nhưng chờ tới khi bàn tay của y chỉ còn cách hai thước nữa đã tới người của Tiểu Thanh mà Tiểu Thanh cũng cứ đứng yên tùm tùm cười, không hề cử động một chút nào.

Yến Diễm thấy thế cười nhạt và nghĩ bụng:

– Ta đã vận hết công lực ra tấn công mà đối phương còn không tránh né, hay là y thị chưa phát giác được hơi sức giá lạnh hiện giờ, nhưng chỉ đấu vài thế, khí huyết lưu thông càng nhanh bao nhiêu thì y thị càng chóng khốn khổ bấy nhiêu, nhiều lắm là chỉ đấu được mười hiệp là cùng, y thị thế nào cũng giá lạnh mà chết ngay tại chỗ chứ không sai. Đối phương đã bị thương nặng mà không hay biết lại còn làm bộ làm tịch như thế, bây giờ chỉ cần chưởng lực của ta đánh trúng ngực y thị, thì y thị sẽ ngã lăn ra mà chết ngay.

Lần trước Sở Sở đem Tiểu Hồng lên Hoa Sơn đại náo Tam Thánh Cung chỉ trừ giết chết Mễ Nguyên Thông, chặt gãy một cánh tay của Sa Cửu Công, đánh Hình Bách Phi bị thương và cả Yến Diễm cũng bị đánh trúng một chưởng, thì từ đó đến nay mối thù đã kết sâu thêm, càng khiến Tây Nhạc Tam Quái càng hận thầy trò Sở Sở đến cực điểm.

Vì lẽ đó khi nào Yến Diễm chịu nường tay nên càng nhấn sức vào tay tấn công vào ngực của Tiểu Thanh

Lúc ấy chưởng của y chỉ còn cách đối phương có hai thước mà thấy đối phương vẫn lặng im, với tài nghệ của Yến Diễm như vậy khi nào y lại đánh không trúng?

Nhưng việc đời nhiều khi lại rất bất ngờ, Công Tôn Vi Ngã là một quái kiệt tuyệt đời, Tiểu Thanh là con gái nuôi của ông ta, do đó ông ta hết sức dậy bảo, chả lẽ không có thân pháp tinh kỳ, có nội lực kinh người hay sao?

Yên Diễm vận chân khí vào bàn tay phải, vừa gỡ hết oai thế ra tấn công, nhưng chỉ thoáng một cái đã mất dạng của đối phương luôn.

Y yên chí thế Ác Quỷ Thôi Môn đó thế nào cũng đánh trúng. nhưng lại đánh hụt, đồng thời y dùng sức quá mạnh, nhất thời không sao giữ nổi đà, đâm về phía trước một bước.

Với tuổi tác và thân phận của đôi bên, đáng lẽ Yến Diễm đánh hụt như thế thì phải hổ thẹn mà rút lui ngay mới phải.

Nhưng trận đấu ở Bạch Long Đồi này liên can đến sự hưng bại thịnh suy của hai phái chính tà rất lớn, dù y đã bị thua thiệt rành rành ra như thế rồi mà y vẫn không cam tâm chịu thua. Hơn nữa y nhận thấy thế Ác Quỷ Thôi Môn tuy chưa đánh trúng người của Tiểu Thanh, nhưng âm hàn khí thế nào cũng dồn vào trong người của đối phương rồi, chỉ còn có cố gắng mà cầm cự trong giây lát thế nào đối phương cũng bị chất độc khí làm cho mê man bất tỉnh, như vậy có phải là cứu vãn được sĩ diện của mình không?

Yến Diễm đã tính toán như vậy, cho nên tấn công hụt thế đó và bị đâm bổ về phía trước nửa bước, nhưng vẫn cố nén sự hổ thẹn la lớn:

– Nhiếp Tiểu Thanh, người đừng có đào tẩu vội.

Y vừa nói dứt thì Tiểu Thanh đã cười khanh khách đáp:

– Nhiếp Tiểu Thanh này chưa nếm mùi Âm Phong chưởng lực của người, dù người có bảo ta đi ta cũng không bao giờ chịu đi.

Nghe thấy tiếng nói Yến Diễm mới hay Tiểu Thanh đang đứng ở sau mình, vội quay người lại thấy Tiểu Thanh đang tùm tùm cười, thái độ rất ung dung và đứng yên ở chỗ cách mình chừng ba bốn thước. Trông thấy thái độ, nghe thấy lời nói của đối phương như thế, Yến Diễm tức giận đến hai mắt nổ lửa, nghiến răng kêu cồm cộp đành phải mặt dày mày dạn hỏi:

– Tiểu Thanh người may mắn tránh thoát được thế Ác Quỷ Thôi Môn của ta, tại sao người lại không trả đũa?

Tiểu Thanh tùm tùm cười đáp:

– Ta định nhường người ba thế và định coi đó là một sự kính lễ của một võ lâm mạt học đối với một tôn sư của một môn phái.

Mấy câu này của nàng không khác gì một trái quỳên đánh trúng vào trái tim của Yến Diễm thật nặng, nên y hổ thẹn vô cùng không sao nén được lửa giận, nên mới quyết tâm liều thân thí mạng với Tiểu Thanh một phen. Y rú lên một tiếng, hai tay chìa ra nhẩy xổ lại về đối phương luôn.

Trong Âm Phong chưởng pháp của Yến Diễm có một thế quái dị tên là Oán Quỷ Triền Thân (Ma oan quây quần người) thế Oán Quỷ Triền Thân ấy như bóng theo hình cứ dính chặt lấy người của đối phương không chịu buông tha, bắt buộc đối phương phải ra tay kháng cự mới thôi.

Bây giờ y thấy Tiểu Thanh nói khoác là nhường y ba thế trước nên y sức nghĩ ra thế thức này để xem Tiểu Thanh có chịu ra tay chống đỡ không.

Quả nhiên Tiểu Thanh muốn nhờ thân pháp linh diệu Vi Ngã truyền cho để tránh thế võ của Yến Diễm, nhưng thân pháp Oán Quỷ Triền Thân của Yến Diễm ảo diệu vô cùng, tha hồ Tiểu Thanh tránh né như thế nào, vẫn không sao thoát khỏi được cái vồ của đối phương, bị đối phương như bóng theo hình, và cứ theo sau hoài.

Bất đắc dĩ Tiểu Thanh đành phải dùng Lan Hoa Chỉ búng vào yếu huyệt ở trước ngực của Yến Diễm. Thủ pháp này của nàng vừa khéo léo vừa nhanh vừa trúng.

Yến Diễm quả thực là người sành điệu, thấy chỉ pháp của đối phương rất lợi hại nên y vội thân thế quay người, nhảy ngang sang bên bốn thước.

Chân của y vừa đạp xuống mặt đất đang định liều thân tấn công tiếp để lấy lại sĩ diện, thì bỗng nghe thấy Vi Ngã cười ha hả, la lớn:

– Thanh nhi mau ngừng tay, trận này con đã thua rồi, mau quay trở lại, không được dây dưa mãi với đối phương như thế để làm trò cười cho người ta.

Tiểu Thanh mặt đỏ bừng, vội chắp tay vái chào Yến Diễm quay về trận luôn.

Yến Diễm vừa nghi ngờ vừa tức giận liền quát lớn:

– Nhiếp Tiểu Thanh, đôi bên đã phân thắng bại đâu, người không được bỏ dỡ như thế.

Tiểu Thanh cau mày lại đáp:

– Vừa rồi ta tuyên bố nhường người ba thế trước, nhưng mới nhường có hai thôi, rút cục bị người dồn ta phải trả đũa, nếu ta không cam tâm nhận thua, thì cha ta thế nào cũng trách ta làm mất thể diện của ông ấy.

Vi Ngã cười ha hả tiếp:

– Thanh nhi nói rất đúng, nhân vật trong võ lâm ra tay đấu với nhau là sự rất thường, bại không lấy gì làm sỉ nhục, chỉ có người thắng mới cảm thấy bị sỉ nhục, vì sự thắng ấy của y không được vẻ vang chút nào.

Yến Diễm bị Vi Ngã chửi hai câu ấy đau lòng khôn tả, ngậm hờn quay người trở về chỗ cũ.

Công Dương Mậu cười giọng quái dị và khẽ nói với Sở Sở rằng:

– Đại hội Bạch Long Đôi giáng ma vệ đạo này, không thể hoàn toàn để người

của bên cô nương phải bận rộn như vậy được, lão ăn mày này cũng xin góp một phần.

Sở Sở nghe nói hiểu ngay ý nghĩa lời nói của Công Dương Mậu, liền đáp:

– Cụ không nên nóng tính ra trận ngay như vậy, tốt hơn hết chúng ta cứ lựa theo tình thế mà cắt đặt người ra đấu thì hơn và đại hội quần hùng này mới kết thúc một cách trọn vẹn được.

Nàng vừa nói tới đó thì thấy bên quần tà có một người bước ra.

Lệnh Hồ Sở Sở đã nhận ra người đó là Ôn Chấn Vũ, một trong ba ma đầu tuyệt thế ở trong Thiên Tâm Trang. Nàng liền nhìn Mộ Quang mỉm cười nói:

– Ôn Chấn Vũ là một trong ba tên ma đầu khó đối phó nhất, tốt hơn hết do đại ca ra ứng địch thì chắc chắn hơn.

Mộ Quang mỉm cười bật đầu từ từ bước ra.

Công Dương Mậu thấy có vẻ không vui liền cau mày lại nghĩ bụng:

“Nếu thấy đối thủ quá mạnh, Lệnh Hồ Sở Sở đích thân ra trận, hoặc mời Công Tôn Vi Ngã hay Diệp Nguyên Đào ra ứng chiến, thì ta với các anh em không nói năng gì, nhưng bây giờ nàng lại bảo Mộ Quang ra đối địch với Thất Chỉ Thần Ma Ôn Chấn Vũ như thế này, chả lẽ mới cách biệt ít lâu Mộ Quang đã tiến bộ hơn trước và mạnh hơn cả ta chăng?”

Sở Sở là người rất thông minh, biết ngay là lão ăn mày không vui bèn giải thích rằng:– Thưa cụ, để tiểu bối kể cho cụ nghe một chuyện kỳ lạ của võ lâm.

Tuy Công Dương Mậu trong lòng không vui nhưng bề ngoài vẫn phải làm ra vẻ tươi cười đáp:

– Lệnh Hồ cô nương cứ nói, lão ăn mày xin rửa tai cung kính nghe.

Sở Sở thở dài một tiếng nói tiếp:

– Lãnh Trúc tiên sinh lão tiền bối là một kỳ nhân tuyệt đời, muốn Nghiêm Mộ Quang tốc thành, để dùng tài ba chấn kinh quần hùng ở trong đại hội Bạch Long Đồi này, làm rạng rỡ môn phái của Bắc Nhạc, nên đã không tiếc tự ngã hy sinh dồn hết công lực sang người Mộ Quang, dù tổn thọ cũng không quản ngại.

Công Dương Mậu kêu ồ ngạc nhiên hỏi tiếp:

– Cô nương nói như vậy thì công lực của Mộ Quang tiến bộ rất nhiều rồi phải không?

Sở Sở gật đầu đáp:

– Trà lão tiền bối đã tốn công sức vậy tức nhiên là phải tạo nên một đồ đệ có thể làm cho ông ta được kiêu ngạo và ắt phải khác thường chứ.

Nói xong nàng bèn kể chuyện Lãnh Trúc tiên sinh ở trong Huyết Hà U Cốc,

khổ công như thế nào, luyện cho Mộ Quang như thế nào kể cho Công Dương Mậu hay. Công Dương Mậu nghe xong, sự không vui ở trong lòng đã tiêu tan hết, liền cười giọng quái dị và hỏi tiếp:

– Lệnh Hồ Cô nương, Nghiêm Mộ Quang lão đệ đã được sư phụ khổ công vun đắp cho, chẳng hay công lực đã tiến bộ đến mức độ nào?

Sở Sở vừa cười vừa đáp:

– Công lực của Nghiêm huynh tiến bộ đến mức không ai có thể tưởng tượng nổi. Nhất là ba môn tuyệt kỹ của chàng là Ngọc Địch, Kim Cung và Thần Tiễn càng lợi hại hơn, lẽ trong quần ma chỉ trừ Ngọc Phiến chân nhân Tiêu Khứ Trần ra, còn những người kia, kể cả Tề Mông và Uông Chấn Vũ đều không phải là địch thủ của chàng.

Công Dương Mậu nghe thấy Lệnh Hồ Sở Sở nói như vậy đã lộ vẻ không tin. Lệnh Hồ Sở Sở thấy thế, đảo tròn đôi ngươi một vòng, chỉ tay vào đấu trường vừa cười vừa nói với Công Dương Mậu rằng:

– Nãy giờ Nghiêm Mộ Quang đang tỵ thí khí giới với Uông Chấn Vũ, cụ chỉ cần xem oai lực của Nhất Nguyên thần kiếm của chàng là biết lời nói của tiểu bối không phải là quá đáng.

Thì ra Mộ Quang vừa ra trận đấu, Uông Chấn Vũ đã rất thất vọng.

Vì y đã nhận ra Nghiêm Mộ Quang chính là Trác Mộ Đào, người hầu của Hồng Phối Nguyên, đã tới Thiên Tâm Trang một lần. Hai là y đã được nhận thức công lực xuất kỳ của Mộ Đào rồi, nay ở trước mặt quần hùng thiên hạ mà mình ra tay đấu với Mộ Đào, y nhận thấy kể cả tuổi tác lẫn vai vế mình đều cao hơn đối phương nhiều. Nếu thắng cũng không vẻ vang gì, mà lỡ bại thì có phải mất hết oai danh tên tuổi không? Tuy y suy nghĩ như thế nhưng bề ngoài không thể nào cự tuyệt được, đành hỏi:

– Này lão đệ, Uông Chấn Vũ phải gọi lão đệ là Nghiêm Mộ Quang hay là Trác Mộ Đào?

Vì một nửa mặt xấu xí nên người ta không trông thấy rõ bộ mặt của Nghiêm Mộ Quang biến hóa như thế nào, nhưng một nửa mặt đẹp trai thì đủ bừa, chàng ngượng ngùng đáp:

– Tiểu bối là người của phái Bắc Nhạc tên là Nghiêm Mộ Quang, môn hạ của Lãnh Trúc tiên sinh, người trên giang hồ ban cho tiểu bối một biệt hiệu là Ngọc Địch Kim Cung Thần Kiếm Thủ, còn cái tên Trác Mộ Đào, chỉ là cái tên hóa danh trong lúc du hí thôi.

Chàng nói rõ tên hiệu và sư môn của mình ra như vậy là có khổ tâm riêng, vì chàng biết Lãnh Trúc tiên sinh đã khổ tâm đào luyện mình là chỉ mong trong đại hội Bạch Long Đồi này, mình làm cho phái Bắc Nhạc này rạng rỡ.

Uông Chấn Vũ kêu ò một tiếng lạnh lùng hỏi tiếp:

– Nghiêm lão đệ định chỉ giáo cho Uông mỗ này bằng cách gì?

Mộ Quang tất nhiên phải trả lời là bất cứ môn võ nào cũng xin tiếp hết, mà để cho Uông Chấn Vũ lựa chọn, và chàng nhất định không chịu đứng vào thế chủ động.

Từ khi ở trong núi A Nhĩ Kim mới gặp Nguyên Đào lần đầu, Mộ Quang đã bị Nguyên Đào tát cho một cái nhưng chàng đã trả đũa lại một kiếm, trải qua lần ấy chàng đã được một bài học đích đáng, nên từ đó đến nay chàng hết sức khổ luyện ba môn Ngọc Địch, Kim Cung và Thần Kiếm, tuy các môn khác, chàng cũng có tiến bộ nhưng không bằng ba môn này.

Bây giờ chàng biết Chấn Vũ sở trường nhất là Lương Nghi chỉ, nhưng chàng không dại gì mà dùng cái yếu của mình đối cái mạnh của địch, nên vừa thấy Chấn Vũ hỏi, chàng đã mỉm cười đáp:

– Nếu Uông Tam Trang chủ không tiếc công chỉ giáo thì Mộ Quang này muôn xin trang chủ chỉ giáo cho mấy thế kiếm hay bất cứ thứ gì cũng được.

Chấn Vũ thấy chàng đề nghị đấu bằng khí giới yên tâm liền cười ha hả đáp:

– Hay lắm, hay lắm, Chấn Vũ này xin vui lòng tiếp ngay, nhưng không biết Nghiêm lão đệ định sử dụng khí giới gì?

Mộ Quang thò tay vào túi lấy thanh đoản kiếm rất sắc bén của Sở Sở tặng cho, cầm ở trong tay cười vẻ kiêu ngạo đáp:

– Khí giới của Nghiêm Mộ Quang tôi dùng là thanh đoản kiếm này thôi.

Chấn Vũ có vẻ khinh thị nhưng không lên tiếng nói. Nhưng Tiêu Khứ Trần đứng ở phía sau lại cười khẩy và nói với Thiên Thạch rằng:

– Nghiêm Mộ Quang có lẽ đã tới ngày xui rồi, nên thiên đường có lối đi mà y không chịu đi, lại cứ muốn chui xuống địa ngục môn. Y tự mang cái chết vào người...

Thiên Thạch hiểu ý vừa cười vừa đỡ lời:

– Nghe Tiêu chân nhân nói như vậy, chắc Uông trang chủ thế nào cũng nắm chắc phần thắng, hạ nổi đối phương.

Khứ Trần giơ tay lên chỉ vào giữa đấu trường mỉm cười đáp:

– Ngải huynh thử xem khí giới ở trong tay Uông tam đệ lão phu là Tam Tuyệt Tiên Nhân chưởng, thế thức rất kỳ diệu và oai lực vô biên, một thanh đoản kiếm của Mộ Quang thì chống đỡ sao nổi?

Thiên Thạch nghe nói đưa mắt nhìn khí giới ở trong tay Chấn Vũ, quả thực kỳ lạ và chưa trông thấy bao giờ.

Thì ra khí giới đó như một bàn tay hộ pháp làm bằng gang, năm ngón chìa

thẳng, sau bàn tay đó có cái cán dài độ một thước, chỗ chuôi cán lại còn cột bằng một sợi xích gang dài chừng một thước, một đầu thì cột vào tay phải của Chấn Vũ.

Thiên Trạch vốn dĩ là người sành điệu vừa thoáng trông đã biết khí giới lạ đó là Tam Tuyệt Tiên Nhân chưởng, không những sở trường về môn điểm huyết mà còn lại sở trường cả khóa khí giới của đối phương. Lúc cần có thể rút cái cán ngắn ra lợi dụng sợi xích sắt đó, khiến khí giới của mình có thể dài được thêm hai thước.

Mộ Quang vừa thấy Chấn Vũ lấy vũ khí dị hình. ó ra cũng phải để ý để phòng liên mỉm cười nói:

– Uông trang chủ nên cẩn thận, đoản kiếm của Mộ Quang đây là khí giới đời tiền cổ, có thể chém vàng chặt sắt, không kém gì Côn Ngô với Ngư Trường.

Chấn Vũ cũng phải chịu phục Mộ Quang nói thẳng như vậy đó là một cử chỉ rất quang minh, nhưng y lại hiềm trong lời nói của chàng có chút kiêu ngạo. Y liền dùng giọng mũi kêu “Hừ” một tiếng rồi nói tiếp:

– Nghiêm lão đệ cứ yên tâm, Tam Tuyệt Tiên Nhân chưởng của Chấn Vũ này cũng không làm bằng thứ sắt thường. Trước khi ra tay đấu Chấn Vũ cũng phải nói cho lão đệ chỗ những diệu dụng của Tam Tuyệt như thế nào.

Mộ Quang cười ha hả, đang định xua tay thì Chấn Vũ đã nói tiếp:

– Đệ nhất tuyệt là trong lúc đấu với nhau có thể lợi dụng sợi dây xích ở trên cán để tấn công kẻ địch đứng hơi cách xa một chút, nếu đối phương tránh né, tối kỵ là lép ngực thót bụng, y nói tới đó giơ cánh tay phải ra buông năm ngón tay một cái chiếc Tiên Nhân chưởng đã rời khỏi tay bay ra, quả nhiên có thể tấn công đối thủ ở cách xa năm thước thực.

Mộ Quang biết Chấn Vũ vì thấy mình nói đoản kiếm lợi hại như thế nào, mới cho mình biết khí giới của y lợi dụng ra sao.

Chấn Vũ lại nói tiếp:

– Đệ nhị tuyệt là ở trên năm ngón tay của Tiên Nhân chưởng ngón nào cũng có thể tùy ý co giãn, biến thành hình cái móc, để khóa chặt khí giới của địch. Y vừa nói dứt lời đã ngấm ngầm vận công lực, quả nhiên Tiên Nhân chưởng đã hóa thành một cái móc ngay.

Mộ Quang thấy diệu dụng của Tiên Nhân chưởng quả thực là quá mức tưởng tượng của mình, nên chàng nghĩ bụng:

“Thực là sự việc của giang hồ học đến già đến chết cũng không học hết những ảo diệu vô cùng và biến thiên vạn hóa... Ngày hôm nay ta lại được sáng mắt một phen”.

Chấn Vũ có vẻ đắc chí, hớn hở nói tiếp:

– Đệ tam tuyệt là ngón tay giữa của Thiên Nhân chưởng, trong đó có nhiều lỗ nhỏ hơn lỗ kim, bên trong có chứa thuốc độc hễ gặp cường địch, chỉ cần bấm cái

chốt ở chỗ cán, nước độc ở trong những lỗ nhỏ của bàn tay ấy phun ra ngay, hễ da thịt của đối phương bị bắn trúng là thối nát ra dần và chết một cách thảm khốc vô cùng.

Mộ Quang nghe tới đó liền cau mày lại nghĩ bụng:

– Trong khí giới của đối phương có chất độc, có thể phun vào người của đối phương như vậy quả thực là khó đề phòng và rất lợi hại.

Chấn Vũ nói xong diệu dụng của tam tuyệt của môn khí giới của mình, liền cười ha hả và nói tiếp:

– Diệu dụng phun chất độc, mỗi chỉ sử dụng vào lúc mỗi chưa nổi danh, dùng nó để khắc địch thôi, còn từ khi mỗi luyện thành công thần công đến giờ, không thềm dùng đến nó nữa, lão đệ khỏi cần lo ngại đến vấn đề ấy nữa.

Mộ Quang thấy đối phương thanh minh ở trước mặt mình không dùng nước độc để phun như vậy mới khoan tâm, liền cười đỡ lời:

– Uông trang chủ quả thực là người quang minh lỗi lạc không hổ thẹn là một cao nhân thế ngoại, Mộ Quang tôi kính xin trang chủ chỉ giáo cho.

Chấn Vũ đưa mắt nhìn Mộ Quang hai cái, cười vẻ kiêu ngạo đáp:

– Cách đối với người và xử sự đều khó nhất là làm thế nào nắm chắc được hai chữ mực thước, nếu Nghiêm lão đệ cứ bảo mỗi phải ra tay tấn công trước thì như vậy là đã mất mực thước rồi.

Mặt hơi bẽn lễn, Mộ Quang liền giở thế Ngũ Nhạc Triều Tôn ra, rồi cầm kiếm cung kính chào và nói:

– Xin trang chủ cẩn thận,.Mộ Quang táo gan tấn công ắt phải thất lễ đây.

Chấn Vũ không dám khinh thường liền đứng vững như ngọn núi để đợi chờ.

Mộ Quang từ từ giơ cánh tay phải lên, giơ ngang đoản kiếm lên trước ngực nhẹ nhàng tiến bước nhắm ngực của Chấn Vũ tấn công luôn.

Thế đó gọi là Tiểu Chỉ Trung Nguyên, trông chỉ chậm chạp không có oai lực gì hết, nhưng sự thực bao hàm rất nhiều biến hóa phức tạp. Chấn Vũ là người rộng kiến thức, chỉ thoáng trông là biết ngay thế Tiểu Chỉ Trung Nguyên của Mộ Quang bao hàm rất nhiều biến hóa và lợi dụng vô cùng. Y đã biết lợi hại như vậy, đáng lẽ phải ra tay ngay hoặc công hoặc thủ cũng được. Như vậy mới khỏi thiệt thòi, nhưng y lại không làm như vậy vì y nhận thấy danh vọng của mình quá cao và cũng vì y thị mình là kẻ cả, nếu ra tay trước khi thế kiếm của Mộ Quang sắp đâm tới thì sẽ bị mang tiếng là khiếp sợ.

Có nhưng ý nghĩ ấy nên y chỉ cẩn thận đề phòng thế kiếm của Mộ Quang tấn công tới thôi.

Chấn Vũ là người rất giảo hoạt, y giữ thế thủ như vậy, nhưng y vẫn có thể lui

bước được. Có ngờ đâu Mộ Quang mới vừa ra tay một cái kiếm của chàng chàng liền hóa thành bảy tám cái hoa kiếm bao vây lấy Chấn Vũ luôn. Bảy tám bông hoa kiếm thực lớn đó lại tựa như trăm nghìn bông hoa kiếm nhỏ tụ thành cho nên ánh sáng kiếm làm lóa mắt mọi người, khiến đối phương không sao trông thấy rõ, không sao biết được kiếm của chàng đang nhắm vào bộ phận nào tấn công.

Chấn Vũ thấy thế kiếm của Mộ Quang biến hóa rồi, oai lực mạnh hơn mức tưởng tượng nhiều, nên y rất kinh ngạc vội nhảy lui về phía sau hơn hai trượng để tránh né.

Mộ Quang không đuổi theo tấn công và cũng không lên tiếng nói, thân kiếm lại đứng im, trông thái độ của chàng lúc này rất kiêu ngạo, còn lợi hại hơn là tiếng mắng chửi. Chấn Vũ hổ thẹn hóa tức giận, liền phi thân lên trên cao hơn hai trượng, nhằm đầu Mộ Quang tấn công xuống.

Mộ Quang hơi lui nửa bước, múa tít thanh đoản kiếm hóa thành một hàng rào chói lọi ngăn cản thế công của Chấn Vũ.

Chấn Vũ thấy thanh đoản kiếm của đối phương xử dụng có kiếm quang và quá mạnh như vậy, lúc chưa ra tay lại được Mộ Quang cảnh cáo trước nên y không dám để Tiên Nhân chưởng của y đụng vào hàng rào ánh sáng đó, mà y đành phải thân thể nhảy xuống đất. Ngờ đâu y vừa xuống tới mặt đất thì Mộ Quang đã múa tít đoản kiếm xông lên tấn công vào ngực y luôn.

Lần này chàng vẫn xử dụng thế Tiểu Chỉ Trung Nguyên như trước, nhưng lần này kiếm hoa của Mộ Quang lại dài hơn trượng, phạm vi oai lực lại mạnh gấp đôi vừa rồi.

Chấn Vũ kinh hãi vô cùng, đành phải giở thân pháp tị nạn trong lúc lâm nguy của mình ra, chân bước theo phương vị thất tinh, người quay sang trái ba bước, không những có thể tránh thoát được kiếm hoa của Mộ Quang đang bao vây mình, trái lại y còn sử dụng được thế La Tỏa Hồn tấn công một cách mãnh liệt là khác.

Công Dương Mậu đứng cạnh đó thấy thế cau mặt lại và nghĩ bụng:

“Thất Chỉ Thần Ma quả thực là lợi hại, nếu ta là y có lẽ không thoát khỏi thế tấn công của Tiểu Chỉ Trung Nguyên của Mộ Quang đâu. Nếu không phải Sở Sở biết người biết ta, không phải Mộ Quang ra đấu thì ta cũng không sao tránh được thế công này của Chấn Vũ”.

Trong lúc Công Dương Mậu đang hổ thẹn thầm thì Mộ Quang đã múa tít thanh đoản kiếm hóa thành một bức tường ánh sáng vô biên.

Hình như chàng biết rất ít kiếm thế, vừa rồi hai lần tấn công kẻ địch chàng đều dùng thế Tiểu Chỉ Trung Nguyên mà hai lần bảo thủ cũng đều dùng thế Thiên Tiêm Cản Hồ (Hào trời ngăn cản quân Hồ).

Chấn Vũ sợ Tâm Tuyệt Tiên Nhân chưởng của mình suy suyển, hể thấy Mộ Quang. giở thế Thiên Tiêm Cản Hồ là y phải thân thể lại ngay, mà không dám

vượt qua hàng rào ánh sáng ấy.

Chỉ trong nháy mắt Mộ Quang tấn công luôn năm thế Tiểu Chỉ Trung Nguyên và dùng thế Thiên Tiêm Cản Hồ để ngăn cản thế công của Chấn Vũ. Mỗi lần chàng xử dụng thế Tiểu Chỉ Trung Nguyên thì thế sau bao giờ cũng mạnh hơn thế trước nhiều, nên lần thứ năm này kiếm hoa của chàng đã lan rộng ra hơn bốn trượng.

o O o